

HARUL

anul XXIV, ianuarie-februarie 2013, nr. 1-2 (253-254)

Interviu
**Ben Oni
Ardelean**

Început
bezmetic de an

Interviu
Viorel Țuț

**Seara lui
Robert**

Împreună
lucrători cu
Dumnezeu

baptist-tm.ro

INVITATIE LA COLABORARE REVISTA HARUL

Dragi cititori, **Revista Harul** este o publicație deschisă tuturor acelora care doresc și pot să își exprime opiniile sau experiența de viață prin articole scrise într-un mod care să îl onoreze pe Dumnezeu.

Vă așteptăm părerile, opiniile și comentariile la adresa de email:

harul_tutac@yahoo.com

Ne găsiți și pe:

www.facebook.com/RevistaHarul

www.http://www.baptist-tm.ro

La realizarea acestui număr au contribuit:

Mărioara Bleoju

Cristina Olariu

Gina Marcu

Coca Lugojan

Ioan Ciobota

Ovidiu Petric

Daniel Cociuba

Flore Corlan

Timi Bleoju

Dr. Elisaveta Vicaș

Fotografie - Flore Corlan

Grafică - Ruben Bejinar

ruben.bej@gmail.com

Revista apare lunar sub coordonarea

Comitetului Executiv al Comunității:

Ionel Tuțac - președinte

Marius Ianc - secretar

Ioan Cocârțeu - vicepreședinte

Samuel Tuțac - vicepreședinte

Dan Maleș - vicepreședinte

Colectivul redacțional:

David Nicola - consilier redacțional

Ioan Râncu - consilier redacțional

Titu Marian - redactor șef onorific

Ionel Tuțac - redactor șef

Marius Birgean - redactor

Teofil Ciortuz - redactor

Valeriu Giorgioni - secretar redacție

Titu Nediglea - traducător

Vasile Ianculovici - corespondent (SUA)

Puiu Schipor - corespondent (SUA)

Cornel Haneș - corespondent (SUA)

Dan Laurențiu - administrator

Constantin Balint - membru

Patricia Runcan - membru

Gheorghe Pop - colaborator

Gabriel Micu - fotoreporter

Cornel Târziu - fotoreporter

Tipar executat la:

SC Tipografia Almariones SRL - Lugoj

Tel.: 0256 / 352 849; Fax: 0256 / 352 625

CUPRINS

MESAJUL GHIOCELULUI
CRISTINA OLARIU

CUFĂRUL CU AMINTIRI
GINA MARCU

ÎNCEPUT BEZMETIC
DE AN
UN ECONOMIST ANONIM

INTERVIU VIOREL TUȚ
MĂRIOARA BLEOJU

SALT ÎN GOL
MĂRIOARA BLEOJU

CÂND CREZI CĂ
DUMNEZEU ÎȚI FACE O
FARSĂ
COCA LUGOJAN

SEARA LUI ROBERT

INTERVIU
BEN ONI ARDELEAN
MĂRIOARA BLEOJU

ÎMPREUNĂ LUCRĂTORI
CU DUMNEZEU
DANI COCIUBA

DUMNEZEU STINGE
FOCUL PRIN FOC
OVIDIU PETRIC

CÂTE CAPRE ÎNCAP
ÎNTR-UN AVION?
IOAN CIOBOTA

DE CE ARE BUNICA
RIDURI?
TIMI BLEOJU

REȚETA BUNICII
FLORE CORLAN

MESAJUL GHIOCELULUI

Cine s-ar fi așteptat ca micuțul și plăpândul mugur de floare să răzbească prin greul zăpezii? Dacă ghiocelul ar fi înflorit în miezul verii, l-ar mai fi observat careva?

Mesajul ghiocelului este simplu și clar. Mă indentific, eu, creștinul de astăzi cu mesajul lui.

Nu are nimic din robustețea trandafirului, din impozanța crinului și totuși are îndrăzneala de a înflori iarna, în mijlocul zăpezii. Fără să fie arogant, fără să aibă strălucire și culoare, discret și fragil, tremurând în vânt, sfidând părerile celorlalți despre vulnerabilitatea lui, trăiește ca să comunice un adevăr simplu: primăvara va veni! Oricât de mult ar ninge, oricât ar bate vântul de tare, „în iarna singurătății și tristeții acestei lumi, nu se poate ca primăvara să nu vină!” Te mai poți gândi la lipsa de creativitate a ghiocelilor? La platitudinea albului lor, îi mai poți acuza că nu au măcar „un dram” de imaginație și de personalitate? De ce nu contrastează mai puternic cu zăpada, măcar în felul acesta să se facă remarcăți?! Mesajul ghiocelului, este mesajul pocăiților de astăzi. Frumusețea lor constă în mesajul pe care îl aduc. Comoara prețioasă din vasul de lut. Chiar dacă sunt vulnerabili și fragili, există în ei puterea care germinează viața, care dictează inflorescenței să se aprindă, în condiții absolut imposibile de înflorit. Sunt oamenii care văd soarele în spatele norilor și pulsează viața, când nu-i mai arde nimănui de trăit și înflorit.

Îmi ticăie inima mocnit în mine - creștinul secolului XXI! Mai poți vorbi de frumusețe, de sensibilitate, de ghiocel, când lumea din jurul tău este pragmatică, are nevoie de părgihii pentru a supraviețui?

Dar și ghiocelii înfloresc iarna. Chiar în fața mea, sfrijite și tremurânde îmi zâmbesc câteva fire. Le zâmbesc și eu. Sunt ca și voi, dragelor!

CUFĂRUL CU AMINTIRI

Gina Marcu

Dragi cititori, la început de an avem obiceiul să ne urăm de bine, să ne dorim lucruri mari, și să sperăm că ele se vor și împlini pentru noi. În ce mă privește, anul acesta vă doresc tuturor să experimentați o relație autentică cu Domnul Isus și să umblați călăuzite de El în toate lucrurile, fie mari, fie mici.

În anul care s-a dus am avut harul să așez în cufăr nestemată după nestemată, toate minuni, lucruri mari, răspunsuri la rugăciuni și în câteva rânduri aș vrea să împărtășesc cu dumneavoastră ultima amintire cu care am închis capacul cufărului pentru 2012.

Așa cum poate ați mai citit, pentru mine Valea Jiului este locul în care l-am văzut pe Domnul făcând lucruri mari! În ultimii trei ani, inima mea s-a legat de mamele care au în grijă copii cu nevoi speciale din acea zonă. Contextul economic de acolo nu este prea generos, așa că limitările se văd peste tot, cu ochiul liber...

La sfârșitul lunii august am primit un plic de la cumnata mea care locuiește în SUA cu mențiunea „pentru serbarea de Crăciun –Petroșani”. Am început să mă gândesc serios la asta abia în luna octombrie și cu sfială și fără nici o idee, am început să mă rog pentru a ști ce vrea Domnul să fac la acea „serbare de Crăciun”.

Gândul care mi-a încolțit în minte a fost acela că pe lângă Cuvânt și colinde să ducem alimente pentru 20 de familii, pachete pentru copii și 20 de butelii pline pentru ca cele mai nevoiașe familii să aibă cu ce să pregătească o masă de sărbători. Alături de mine în rugăciune și post au stat femeile credincioase din Vale, acele luptătoare pline de curaj și credință cu care am experimentat întotdeauna bucuria răspunsului la rugăciune.

Aveam nevoie de o sută de cutii cu cadouri pentru copilași, și în mila Lui, Domnul a avut în vedere 130 de

copii, așa că am primit din belșug daruri, astfel că nici un copil nu a plecat cu mâna goală.

Aveam o lună și jumătate la dispoziție pentru a pregăti alimentele și buteliile, într-un cuvânt aveam nevoie de bani, în condițiile în care încărcarea unei butelii costa 65-70 lei.

Rugăciunea a fost cea care a mișcat în primul rând inima oamenilor astfel încât în fiecare săptămână primeam bani pentru 3-4 butelii. Prietenii mă întrebau „câte butelii aveți?” și de la o săptămână la alta numărul creștea, iar pe 15 decembrie, ziua serbării, nu 20, ci 24 de familii au beneficiat de câte o butelie, motiv de mare bucurie și mulțumire la adresa Domnului din partea lor. O familie a donat o butelie propriu zisă, plină, iar de ea s-a bucurat o familie formată din o mamă și cinci copii, care găteau la reșou întrucât nu aveau.....butelie (nici aragaz, dar erau în curs de negocieri cu un vecin pentru un aragaz la mâna a doua).

Am pus în centrul acestui proiect cuvintele Domnului Isus pe care le regăsim în Evanghelia după Matei în capitolul 25 **„Adevărat vă spun că, oridecâteori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neânsemnați frați ai mei, Mie mi le-ați făcut”**.

Gândul mă duce acum la gesturile mărunte pe care le putem face și care nu costă mare lucru, dar înseamnă atât de mult în ochii celui ce le primește.....un bărbat avea o haină frumoasă din piele neagră ce îi rămăsese mică și s-a gândit să o trimită în Vale, în nădejdea ca îi va fi bună cuiva. Ei bine, a venit că turnată pe unul din bărbații prezenți în sală și care culmea, avea mare nevoie de o astfel de haină și își dorea de mult una, dar nu își permitea.

Cu mila Domnului și grija fraților, în vizitele care le-am făcut a doua zi în familie am putut duce pachete cu alimente tot la 24 de familii, unele mai

numeroase, altele cu mai puțini membri. „Doamne, când te-am văzut noi flămând și ți-am dat să mănânci?.... sau gol și te-am îmbrăcat?”

În tot ce v-am povestit am vrut să vedeti ceea ce am văzut noi acolo, un Dumnezeu care poate face ferestre în cer, care poate mișca inimile și pentru care nimic nu este imposibil! Copiii mei au fost alături de mine în tot acest timp și oridecâteori mă vedeau discutând cu cineva mă întrebau: „ai mai primit o butelie?” sau: „mama, la câți oameni vom duce alimente? La câți știe Domnul că au nevoie”!

Vă doresc tuturor să fiți în acest an o binecuvântare pentru cei din jurul dumneavoastră și să aveți inima atentă și sensibilă la nevoile lor. Și nu uitați, atunci când aveți milă de un om flămând sau sărac, când faceți o vizită unui bolnav, când spuneți un cuvânt bun unuia care are nevoie de el... Mie -zice Domnul- Mi le-ați făcut.

ÎNCEPUT BEZMETIC DE AN

M-a rugat o prietenă să pun pe hârtie câteva gânduri, așa..ca de „început bezmetic de an”. Auzi, să scriu!? Ocupația mea? Economist pur sânge, așa că se potrivește ca cineva în politică ca să folosesc termeni de actualitate!

Apoi, m-am gândit la cum arată un început bezmetic de an la noi în țară și mi-am dat seama că inspirația nu e cu mine... De ce? Pentru că acest titlu legat de țara noastră este de domeniul science fictionului.

Toată lumea știe că luniile ianuarie și februarie sunt luni moarte. Majoritatea oamenilor nu face nimic! Toți își revin după îmbelșugatele sărbători. Așa că am putea schimba titlul articolului în început lenos de an. Apoi vin Paștele și cum în acest an cade aproape de 1 Mai, putem declara și luna mai o lună de odihnă, iar mai apoi, vara cu concediile și vacanțele ei. Ce mai, anul întreg va fi unul de odihnă!

Stăm și tânjim după odihnă, ne e greu la lucru, ne e greu la școală. Abia așteptăm să vină concediile și vacanțele. Parcă nici ce-a zis Domnul în Geneza nu mai contează: „în sudoarea feței tale să îți mănânci pâinea până te vei întoarce în mormânt”.

Mai interesant este că, odată ajunși în concediu sau vacanță și bucurându-ne de timpul liber ne gândim că acuș începe munca sau școala și o luăm de la început. Nu trăim cu adevărat nici în concediu. Parcă cea mai frumoasă perioadă e cea în care așteptăm să vină concediu și nu zilele libere în sine.

Suntem obosiți pentru că nu suntem entuziasmați de ceea ce facem.

Pentru că nu îl luăm pe El cu noi în ceea ce facem!

Cum ar fi să îl așteptăm pe Isus ca pe un concediu, dar ca pe un concediu extraordinar care nu se mai termină, care se înnoieste în fiecare zi și din care nu mai vrei să pleci? Nu ar fi viața noastră „bezmetică”, o viață mai plină de viață? Nu ar fi zilele noastre de muncă sau școală din ianuarie și februarie mai „nebezmetice”?

M-am săturat să fim lipsiți de chef de lucru, să ne plângem zilnic de toate și mai ales m-am săturat de expresia „numai în România”... Expresia asta poate fi folosită drept scuză la orice! Gândiți-vă puțin: zilele trecute un prieten îmi spune: „m-am săturat să mă tot plâng și să mă tot vait, sunt patetic” ...Ba nu, îmi vine replica, ești român! Cred că mulți simțim așa! Nu spun că sunt mai bun și am reușit, dar parcă anul acesta mai mult ca niciodată, cu ajutorul Domnului, vreau să încerc să fiu mai „nebezmetic” la lucru și în viață.

Nu spun că toată lumea este leneșă, ba chiar sunt unii workoholici care au dat în extrema cealaltă, dar asta este un alt articol în care vom vorbi despre „Un început leneș de an”.

Așa că, vă urez la toți „un an „dezmetic”, iar în tot ce veți face, fie muncă, fie concediu sau așteptarea lui, să îl luați pe Dumnezeu cu voi!

Semnat,
un anonim economist

Interviu Viorel Țuț

F

M.B. Sunteți un om calm și chibzuit, cel puțin așa se vede din afară. Este acest fapt o calitate pe care ați dezvoltat-o în timp sau vi se trage din Ardeal?

V.Ț. Este posibil să fi fost plămădit dintr-un pământ genetic mai liniștit, privind spre bunici, dar și modelat de asprimile și experiențele vieții. Trebuie să recunosc că mai rar am și eu erupțiile mele de tensiune.

M.B. V-ați născut într-o zonă frumoasă a țării, cu oameni care păstrează și astăzi tradiții vechi de sute de ani. Spuneți-ne câteva cuvinte despre locul nașterii și despre copilăria petrecută în Bihor.

V.Ț. Avram Iancu este o așezare tânără, care se apropie de aniversarea a o sută de ani, situată în vestul țării, la jumătatea distanței dintre Chișinău Criș și Salonta. Numită la început Regina Maria, fondată pe pământul ei, a fost colonizată cu bihoreni care s-au așezat grupați în funcție de zona din care au venit. La o scară redusă, am putea spune că este ceva comparativ cu colonizarea Americii. Oameni harnici, ambițioși, întreprinzători. Arteziana, (mai curge și azi) era punctul de întâlnire al tuturor, de aici lua fiecare apă de băut și gătit... În copilărie mergeam la muncile pământului să ajutăm părinții, aveam grijă de animale, mergeam la

scăldat și pescuit. Pe atunci n-aveam lego și tabletă. Ne uitam peste granița cu Ungaria cum munceau maghiarii pământul. Deși s-au schimbat multe, păstrez acea hartă a locurilor încărcate de semnificație. Am avut învățători și profesori minunați, care investeau în noi meditații fără să pretindă vreun ban.

M.B. Sunteți baptist din „tată-n fiu” cum se spune, Când și cum a ajuns credința adevărată în familia dumneavoastră

V.Ț. Bunicul meu s-a născut în 1889 și a copilărit în satul Birtin, lângă Vadul Crișului, județul Bihor. Avea șase clase în limba maghiară. Pe vremea aceea Transilvania era sub dominație Austro-Ungară.

La 14 ani slujea ca și cantor lângă preotul din sat. A primit un Nou Testament de la frații maghiari, pe care l-a citit la lumina lumânării și la gura sobei. Tatăl lui s-a plâns preotului „că fiul lui citește o carte cu lehova. „Nu-l lăsa, că se rătăcește!”, a fost răspunsul preotului.

Noul Testament l-a luminat și s-a botezat împreună cu fratele lui. Apoi, bunicul a luat Nou Testament și mergea din sat în sat să citească oamenilor adunați în casa morarului sau acolo unde erau primiți. A fost bătut de preoți, dar oamenii se converteau la credință. La înmormântare am aflat că a predicat în treizeci și cinci de localități. Bucuria a fost că s-a convertit și tatăl lui (străbunicul meu).

A venit primul război mondial și bunicul a căzut prizonier în Siberia. Ca prizonieri, erau siliți să frecventeze lecțiile politice unde erau îndoctrinați cu marxim. Avea șansa să scape din lagăr și să vină acasă ca activist de partid fiindcă știa carte, dar a rămas credincios Domnului care l-a adus acasă după șase ani de Siberia.

Acesta este traseul credinței biblice spre familia noastră.

M.B. Cum s-a „întâmpat” să îmbrățișați și dumneavoastră aceleași convingeri religioase?

V.Ț. Datorez harul acesta rugăciunilor și mentorării bunicului. Când am început să înțeleg sensurile vieții mă lua lângă el și-mi spunea cum a fost el la vârsta mea, să mă feresc de anturaje păcătoase. Lucra cu logică, mă făcea să analizez, îmi oferea exemplul lui. Niciodată n-a făcut presiuni asupra mea. Făcea comparații între ce înseamnă să trăiești cu Dumnezeu sau fără El. Îmi împărtășea experiența vieții lui. Nu s-a lăsat nici compromis și nici intimidat de sistem. Îl auzeam cântând cu bunica pe voci seara, până târziu. Domnul m-a convins și la 19 ani m-am botezat.

M.B. Ce și-au dorit părinții pentru dumneavoastră?

V.Ț. Tata, care prelucra fierul, mă orienta spre partea tehnică și cred că a intuit bine!

M.B. Înainte de Revoluție, accesul în mediul universitar era destul de anevoios pentru neoprotestanți. Cum ați reușit să faceți facultate și să profesati ca inginer?

V.Ț. La Politehnică accesul nu era atât de restricționat pentru credincioși. Și sora și fratele meu au terminat Politehnica fără persecuții din perspectiva apartenenței confessionale. Nu mi-am negat niciodată convingerea și apartenența la Biserica Baptistă. Am fost ironizat, marginalizat, dar nu mă pot plânge de persecuție în sensul în care au plătit în fostul regim alți frați.

M.B. De ce ați schimbat macazul în 1990? Cum a privit soția această schimbare profesională?

V.Ț. Din 1988 am fost ordonat de Comunitate ca diacon în Biserica din

Giroc pe care o frecventam de prin 1971. În 1990 am văzut acea criză (nevoie) de slujitori pentru biserici, creată de sistemul comunist de-a lungul anilor prin restricționarea studenților la Seminarul Teologic Baptist. Decizia de a intra în slujire a fost în urma unei frământări sufletești adânci. Eram tributar concepției de viață și slujire imprimată de bunicul meu care spunea „am lucrat cu mâinile mele pentru existență și duminica predicam Evanghelia.” Asta făceam și eu și aveam o retribuție destul de bună. Acum eram confruntat cu nesiguranța unui venit și trebuia să depind de biserici care financiar erau modeste și nu toți membrii înțelegeau responsabilitatea susținerii unui păstor. Pe de altă parte, cel care insista să intru în slujire, Cocar Daniel: păstorul meu de atunci, îmi spunea: „mergi prin credință!” Era biblic, dar eu aveam trei copii și mă gândeam la susținerea familiei. Pe de altă parte, era și dorința de slujire care mă frământa. Căutam un răspuns de la Domnul și într-o zi l-am primit prin fratele Nicoară, fost diacon la Biserica Betel. După ce i-am mărturisit frământarea mea mi-a spus: „Am auzit de la un păstor american cu privire la intrarea în slujire o expresie: dacă poți nu te fă slujitor”. A fost șocant dar era răspunsul pe care îl căutam și pe care l-am interpretat în dreptul meu „dacă nu te frământă, nu te arde, nu te fă slujitor”. Am început să am pace și mi-am depus demisia la institutul în care lucram. Soția mea, o luptătoare și optimistă, m-a susținut.

M.B. Sunteți păstor la aceleași biserici de 23 și 19 ani. Cum ați găsit biserica, cum ați crescut împreună cu ea și cum o vedeți acum când se apropie predarea de ștafetă?

V.Ț. Avea părți bune și avea deosebita lipsuri, la fel și azi. Cu privire la Biserica din Giroc a mai crescut,

și-a consolidat mărturia în localitate, s-au consolidat formațiile, și-a construit un locaș de închinare. În 1990 împreună cu credincioșii din Chișoda am deschis Biserica unde Domnul ne-a sprijinit în construcția unei case de închinare. În 1994 cu un grup de credincioși din zona Soarelui, ne-am constituit ca Biserica Ghetsimani și Domnul ne-a așezat unde suntem și ne-a dat resursele construirii casei de închinare. Am simțit din plin durerile închegării Bisericii și am traversat văile descurajării, dar mi-am ridicat privirile spre orizontul speranței.

M.B. Din experiența dumneavoastră care e cel mai important lucru în conducerea unei biserici?

V.Ț. Din perspectiva umană sunt mulți factori importanți în conducerea unei bisericii. Maturitatea Bisericii își pune amprenta asupra mersului ei. O Biserică călăuzită de Duhul lui Dumnezeu va pune în fruntea ei oameni desemnați de Duhul după criteriile stabilite în Cuvânt. Orice interese și manipulări umane, vor afecta vizibil părtașia și mersul Bisericii. Frații din comitet sunt aleșii Bisericii pentru problemele Bisericii și nu pentru hrănirea unor orgolii. Din perspectiva păstorului acesta să nu uite statutul care îl are ca „vas ales de Dumnezeu” să se păstreze curat, să reprezinte și să urmărească scopul Domnului cu el și Biserica. Să nu uite că este responsabil înaintea Domnului de slujirea lui. Să nu fie partinic, să nu se lase compromis, să nu se pripească în decizii, să fie smerit, răbdător și să-i iubească pe toți. O conlucrare armonioasă între comitet și păstor (nu după modelul parlament –președinție) va facilita ascensiunea Bisericii.

M.B. Ce sfătuți un tânăr păstor care este la început de drum în lucrare?

V.Ț. Să lucreze la relația lui cu

Domnul, activismul din lucrare nu poate substitui relația cu El. Să-și definească un caracter de slujitor integru prin ceea ce este și nu doar prin ceea ce spune. Să predice cu convingere ceea ce Dumnezeu ar vrea să audă poporul Lui. Să fie același și la amvon și în afara lui. Să aibă un mentor alături de care să se sfătuiască în probleme delicate, să fie etic cu colegii, citit, cu un limbaj fără jargoane care să impresioneze. Să-și păstreze curăția cugetului și să-și investească înțelept timpul. Când primește o „fărâma de har” în slujire să rămână smerit.

M.B. Biserica Ghețimani și-a deschis porțile pentru o instituție de învățământ. Ce v-a motivat să susțineți această inițiativă?

V.Ț. Importanța educației în valorile Bibliei. Impactul asupra societății prin

împlinirea unor nevoi sociale. O dimensiune fără paradigme a mărturiei noastre evanghelice.

M.B. Aveți o familie frumoasă, o carieră pe măsură, arătați ca un om împlinit. Ce vă mai doriți de la viață?

V.Ț. Am trei copii, patru nepoți și așteptăm pe al cincilea. Omenește aș vrea să mă bucur cu soția de-o toamnă a vieții activă, să-mi văd nepoții crescând credincioși și împliniți. Îmi doresc o minte limpede și mi-aș dori să scriu câteva experiențe cu Domnul și un istoric al lucrării în care m-a folosit Domnul. Doresc să-mi sfârșesc frumos slujirea și viața.

interviu realizat de Mărioara Bleoju

Am simțit din plin durerile închegării Bisericii și am traversat văile descurajării dar mi-am ridicat privirile spre orizontul speranței.

PĂSTORI SĂNĂTOȘI

PENTRU BISERICI SĂNĂTOASE

DR. ELISEVATA VICĂȘ

Am crescut într-o familie de credincioși bapțiști, în care tatăl și bunicul erau pastori. Văzându-i pe ei și urmărindu-le munca, am ajuns să cunosc îndeaproape viața și slujirea acestor oameni. Mai târziu, când am devenit medic, am realizat cât de mare este presiunea la care sunt supuși pastorii și cât de mulți sunt factorii de risc care le afectează sănătatea: stresul, supraalimentarea, creșterea în greutate, sedentarismul, activitatea fizică scăzută, ca să amintesc doar câțiva dintre ei. Pastorii pun pe primul plan nevoile spirituale și fizice ale altora. Este o datorie pe care și-au asumat-o odată cu harul pe care l-au primit și și-o îndeplinesc adesea fără a mai lua în seamă propriul lor confort și starea de sănătate generală.

Un studiu desfășurat la DUKE GLOBAL HEALTH INSTITUT, North Carolina, SUA, a arătat că 76% dintre pastorii americani sunt supraponderali și obezi, cu 15% mai mult decât rata generală din SUA. De asemenea, bolile cronice precum diabetul zaharat, astmul, bolile articulare, hipertensiunea arterială și boala coronariană sunt frecvente printre pastori, ca și depresia. Cei în cauză spun că aceste tulburări de sănătate nu le afectează negativ munca și slujirea. Dar pe termeni lung acest lucru nu poate fi adevărat. Cu cât stilul de viață este mai nesănătos, cu atât riscul de îmbolnăvire este mai mare, cu serioase repercusiuni asupra slujirii. Conform părerii unui pastor în vârstă de 58 de ani, cu care desigur că suntem cu toții de acord, „corpul este un dar de la Dumnezeu, iar datoria noastră este să fim buni administratori”. Grija față de sănătate este la fel de importantă ca și rugăciunea. Dacă pastorii sunt prea ocupați și nu au timp de rugăciune, problemele spirituale care apar în viața lor și mai apoi în viața bisericii pe care o slujesc pot fi devastatoare. Dar ce se întâmplă când sănătatea

este neglijată?

Păstrarea unui echilibru între rugăciune, stimularea minții, muncă, exercițiu fizic, odihnă și somn adecvat este de o importanță foarte mare pentru menținerea unei stări de sănătate bune, propice slujirii la parametrii cei mai înalți.

De asemenea, este importantă o examinare medicală periodică. Dacă se găsește o problemă, aceasta trebuie rezolvată imediat. Nu trebuie așteptat până se cronicizează, când se remediază mai greu sau deloc. Urmărindu-i pe tatăl și pe bunicul meu am putut vedea strădania lor de a fi mereu un suport pentru comunitate, de a-i asigura pe membrii bisericii că sunt alături de ei în orice situație, la bine și la greu. Aceeași determinare de a fi mereu în mijlocul credincioșilor caracterizează orice pastor călăuzit de Duhul Domnului. Se știe însă că multe din circumstanțele acestor întâlniri implică mese mai mult sau mai puțin abundente... Sunt sigură că mulți dintre cei care citesc aceste rânduri știu deja ce doresc să transmit din inimă și cu toată admirația pentru munca pastorilor, crescând, cum am spus, în familia a doi bărbați chemați în această slujire: anume, că aceste ocazii reprezintă tocmai momentul în care trebuie dovedit echilibrul între onorarea ospitalității gazdei și responsabilitatea pentru propria sănătate.

Ca medic, îndrăznesc să fac o recomandare pastorilor: să monitorizeze balanța între muncă (dăruirea ființei lor celor care au nevoie de călăuzire spirituală, mângâiere sufletească și ajutor practic) și odihnă (care înseamnă atât reîncărcare cu putere duhovnicească, dar și refacerea forței fizice) și să păstreze această balanță. Făcând așa, ei vor fi sănătoși, slujirea lor mai îndelungată și mai eficientă și, nu în ultimul rând, bisericile în care slujesc, mai sănătoase.

SALT IN GOL

"Zdrobirea inimii implică
suprimarea mândriei și
încredere oarbă în
Dumnezeu.

**Încrederea oarbă în
Dumnezeu** implică
renunțarea la frici.

La frica de eșec, la frica de
dezastru.

Cu mândria zdrobită faci un
„salt în gol” crezând cu tărie
că undeva jos înainte să
atingi fundul prăpastiei cazi
în mâna lui Dumnezeu”

CÂND CREZI CĂ DUMNEZEU ÎȚI JOACĂ O FARSĂ

Coca Lugojan

De câte ori nu trecem cu vederea binecuvântările lui Dumnezeu, doar pentru că nu sunt „împachetate” așa cum ne-am așteptat.

Anul 2012 a fost pentru mulți un an al încercărilor, un an pe care unii ar vrea pur și simplu să-l șteargă din viața lor. Pentru noi 2012 a adus vestea că vom mai avea încă un copil. Vestea apariției unui copil trebuie să fie o veste bună, dar în unele cazuri nu e așa. Pentru noi a fost un moment de tulburare mai ales că era al patrulea copil. După trei fete de 12, 10 și 9 ani, să o iei de la capăt nu e tocmai ușor. Până la urmă eu am acceptat ideea. Pentru soțul meu a fost însă mult mai greu. Așa cum am mai spus cândva, Domnul a fost cel care a lucrat la inima lui și în cele din urmă a acceptat provocarea. Lunile treceau iar micul sufletel cuibărit în pântecul meu prindea contur și odată cu el creștea și entuziasmul nostru. Au început să apară „previziunile și proorociile”. „O să aveți un băiat!” După trei fete, asta da veste! Toate s-au spulberat când medicul m-a anunțat senin: „O să mai aveți o fetiță!” Am lăcrimat vreo două zile după care ne-am consolată cu gândul, spunându-ne că noi ne pricepem să creștem fete și Dumnezeu știe asta. Au mai trecut câteva luni și gândul acceptării s-a transformat în entuziasm. Eram de-a dreptul încântați. Ne simțeam din nou ca la primul copil. Am început să cumpărăm hăinuțe și să pregătim camera bebelușului. Sarcina decurgea normal, eu mă simțeam perfect și așa cum spunea toată lumea eram o gravidă tare drăguță. Vizitele regulate la medic nu făceau decât să ne confirme că fetița noastră creștea frumos și că era absolut perfectă! Zilele super

calduroase de vara au fost înlocuite încet-încet cu cele de toamnă. Aerul era mai respirabil și era foarte plăcut să stăm după-masa pe banca din fața casei. Fetele au început școala iar eu alergam pe la ședințele cu părinții caracteristice începutului de an spunând tuturor că vreau să le rezolv pe toate până nasc. Mai aveam un singur hop. O dorință secretă și o teamă în același timp. Să trec de ziua de 24 septembrie. O zi tristă pentru mine. Cu 12 ani în urmă în aceea zi am pierdut-o pe bunica mea, care m-a crescut și pe care am iubit-o ca pe-o mamă. În seara de 23 septembrie, însă la ora 10 seara mi s-au rupt membranele și la ora 2 și 15 minute, pe 24 septembrie după un travaliu cumplit a venit pe lume micuța noastră, o luptătoare! Așa a supranumit-o medicul care mai apoi ne-a mărturisit că era cât pe ce să o pierdem deoarece se sugrumase cu cordonul ombilical care o trăgea înapoi și nu-i dădea voie să iasă. Cert e că Cineva a scris în dreptul numelui ei VIAȚĂ! După câteva ore de somn m-am trezit și eram nerăbdătoare să-mi țin în brațe odorașul. Nu înțelegeam însă de ce întârzie să mi-o aducă. Aproape de prânz a venit medicul neonatolog și în locul bebelușului mi-a adus o veste cumplită: fetița mea era suspectă de Sindrom Down. Cerul s-a prăbușit peste mine! Nu putea fi adevărat! Din acel moment ochii mei nu s-au mai uscat. Soțul meu a fost și el devastat. Era ca o fantomă. Nu putea să mănânce și nu putea să se mai bucure de nimic. Era singur acasă cu celelalte fete care nu înțelegeau de ce plângeam amândoi întruna. Am început să ne rugăm și să-i cerem lui Dumnezeu o minune. În tot acest timp, prieteni dragi ne-au înconjurat cu dragostea lor având

grijă ca soțului meu și fetelor să nu le lipsească nimic. Iar eu care nu am putut să vorbesc decât cu câteva persoane, le spuneam că nu doresc altceva decât să-i ceară Domnului o minune. Am continuat să mă rog și să sper până în clipa când am văzut negru pe alb confirmat diagnosticul de care mă temeam. Ne-am simțit striviți, răpuși, fără speranță. Am simțit că Dumnezeu ne joacă o farsă! Am continuat însă să mă rog deși vorbele îmi erau goale. Totuși El nu m-a părăsit și într-o zi mi-a vorbit printr-o soră-prietenă. Am înțeles atunci că trebuie să fac o alegere. Să mă las în mâna Domnului sau să tot întreb DE CE? Și am ales! Am ales să mă las condusă de EL și să mă bucur de fiecare zi. Din acel moment Dumnezeu a făcut un lucru minunat. A pus în inima mea și a soțului meu un dar deosebit: DRAGOSTEA LUI ! Acea dragoste necondiționată și deșăvârșită cu care EL ne iubește pe noi. Cu acea dragoste o iubim noi acum pe fetița noastră, căreia soțul meu îi spune înger coborât din cer în familia noastră. A venit să ne învețe să iubim, să ne arate o parte din iubirea lui Dumnezeu pentru noi. Toți ne iubim copiii, dar inconștient, poate, toți așteptăm ceva în schimb, fie recunoștința lor, fie să ne răsplătească devenind cineva. De data asta noi suntem în situația să iubim fără să așteptăm ceva în schimb. Experiența noastră e la început, dar pot să mărturisesc că este extraordinar să trăiești iubind în fiecare zi!

Nouă, 2012 ne-a dăruit un înger! Doresc să închei gândindu-mă la cuvintele lui Isus din Matei 25: „Adevărat vă spun că, ori de câte ori ați făcut așa unora dintre cei mai neînsemnați dintre acești frați ai Mei, Mie Mi-ați făcut!”

SEARA LUI ROBERT

La îndemnul prietenilor mei m-am hotărât să pun pe hârtie această întâmplare. Numele meu este Mildred Hondorf. Am fost învățătoare de muzică într-o școală elementară din orașul Des Moines, statul Iowa. Mai tot timpul am încercat să-mi suplinesc venitul prin predarea de ore de pian – un lucru pe care l-am făcut pe parcursul ultimilor 30 de ani. De-a lungul vremii, mi-am dat seama că elevii mei au avut diferite niveluri de abilități muzicale. Nu am întâlnit vreodată un geniu, dar am predat unor elevi foarte talentați.

Dar, am întâlnit și câțiva elevi complet afoni. Unul dintre ei a fost cazul lui Robert. Robert a avut 11 ani când mama sa (singurul părinte) l-a adus la prima oră de pian. În general am preferința ca elevii care încep pianul, în special băieții, să înceapă la o vârstă mult mai tânără, și am explicat acest lucru și lui Robert.

Dar Robert mi-a spus că a fost întotdeauna visul mamei lui să-l audă o dată cântând la pian. Așa că l-am primit ca student. Ei bine, Robert a început orele de pian și din prima lecție mi-am dat seama că este un caz disperat. Cu toate că încerca din răzputeri, lui Robert îi lipsea simțul tonului și al ritmului, un simț necesar progresului în învățarea pianului. Dar, cu sârguință el își memoră gamele și arpeggiile plus câteva piese ușoare care îi erau cerute de mine la ore. Pe parcursul mai multor luni de zile Robert și-a dat silința să învețe în timp ce eu mă chinuiam să-l încurajez. La sfârșitul fiecărei ore săptămânale îmi spunea: „Într-o zi mama mă va auzi cântând la pian” Dar mi se părea imposibil. Nu avea

nici o abilitate muzicală.

Am cunoscut-o pe mama lui doar de la distanță, doar când venea să-l lase pe Robert la ore sau când îl aștepta în mașina ei veche să îl ia de la ore. Totdeauna îmi zâmbea și îmi făcea cu mâna, dar nici o dată nu a venit să vorbească cu mine.

Într-o zi, Robert nu a mai venit la ore. M-am gândit să-l sun dar din cauza lipsei lui de talent, m-am hotărât să mă ocup de altceva. De fapt, eram chiar bucuroasă că nu mai venise: îmi făcuse o reclamă foarte rea studioului meu de pian.

Peste câteva luni am trimis o scrisoare elevilor mei cu privire la un concurs de pian pe care vroiam să-l organizez. Spre surprinderea mea, Robert (care a primit scrisoarea din greșeală) mi-a cerut să fie primit în concurs. I-am explicat că acest concurs era doar pentru studenții curenți și pentru că el nu a mai venit la ore este descalificat. Robert mi-a spus că mama lui s-a îmbolnăvit foarte grav și că nu a mai putut veni să-l aducă la ore. "Doamna Hondorf, te rog să mă primești în concurs!", a insistat Robert.

Nu știu de ce l-am primit în concurs nici azi. Poate a fost modul lui insistent, poate a fost o presimțire că totul va decurge normal. Seara concursului a sosit și sala liceului în care s-a ținut concursul s-a umplut de lume, de părinți și de neamurile lor. L-am programat pe Robert ultimul în concurs, înainte de a intra eu pe scenă pentru a mulțumi studenților și a cânta o piesă. Mă gândeam că indiferent de ce greșeli va face Robert, le voi corecta eu prin piesa pe care o voi cânta.

Concursul a decurs normal. Elevii mei au repetat foarte mult și se cunoștea lucrul acesta în muzica pe care o cântau. La sfârșitul concursului, Robert a urcat pe scenă. Hainele lui erau șifonate și murdare și părul lui arăta de parcă ar fi luptat cu un bătător de ouă. „De ce nu s-a îmbrăcat frumos ca ceilalți elevi?”, mă gândeam eu... „Nici măcar nu l-a pieptănat mama lui pentru această

seară importantă?”

Robert și-a îndepărtat un pic scaunul de pian și a început să cânte. Am fost foarte surprinsă când a făcut anunțul că și-a ales Concertul Nr. 21 în Do Major compus de Mozart. Nu eram pregătită pentru o piesă chiar așa de grea. Și nu eram de loc pregătită pentru ce îmi auzeau urechile. Degetele lui alergau așa de ușoare pe clape, se miscau cu atâta ușurință în toate registrele pianului. Știa să facă trecerea de la pianissimo la fortissimo. Știa să facă trecerea de la allegro la virtuoso. Nici o dată nu am mai auzit această piesă interpretată așa de bine de elevi de vârsta lui. După șase minute și jumătate a terminat într-un grand crescendo și toți cei prezenți în sală s-au ridicat în picioare să-l aplaude.

Înfrântă de lacrimi am fugit pe scările scenei și l-am luat în brațe cu bucurie. „Nici o dată nu te-am auzit cântând așa de bine, Robert! Cum ai reușit?”

Prin microfon Robert mi-a explicat: „Cum v-am mai spus, doamna Hondorf, mama s-a îmbolnăvit. Din păcate, s-a îmbolnăvit de cancer și azi dimineață a plecat în veșnicii... S-a născut surdă și în seara asta a avut prima ocazie să mă audă cântând la pian. Am vrut să-i fac o surpriză plăcută.”

Pe când cei de la Centrul pentru Protecția Copilului veneau să-l preia pe Robert pentru a fi pus într-un centru de plasament mi-am dat în șfârșit seama ce multă bogăție a adus vieții mele faptul că l-am primit pe Robert ca elev la orele de pian. Nu am avut nici o dată elevi de calibrul geniu dar în acea seară am fost învățată ce înseamnă să perseverezi, să iubești, să dai o șansă cuiva chiar dacă nu știi de ce. Robert a fost ucis în atacul terorist ce a dărâmat clădirea federală Alfred P. Murrah din Oklahoma City pe 1 Aprilie, 1995. În viață, de multe ori avem de a face cu oameni care ne prezintă o alegere: să-i tratăm cu integritate și compasiune sau să-i trecem cu vederea și să lăsăm în urma noastră o lume mai friguroasă?
Care este alegerea ta?

INTERVIU

BEN ONI
ARDELEAN

"SLUJIREA
ÎMI ESTE
PROFESIA
DE BAZĂ."

1. Sunteți printre puținii politicieni din România care au la bază studii de specialitate. Să înțelegem că odată cu succesul ca senator, în politica românească lucrurile vor merge „ca la carte”?

Într-adevăr, dețin un titlu de doctor în Științe Politice, dar și un titlu de doctor în Teologie, plus alte specializări. Am vorbit deseori despre profesionalizarea clasei politice. Consider că cei ce fac politicile publice sau activează în sfera publică, ar trebui să aibă minime cunoștințe teoretice din Științele Politice. Acest lucru ar garanta că atunci când legiferează sau guvernează, incluzând aici administrația publică, sunt cel puțin în cunoștință de cauză, având, cel puțin sub aspect teoretic, o proiecție a consecințelor deciziilor lor. Totuși, votul popular, nu doar la noi, dar și în majoritatea statelor democratice, pare să propulseze deseori în sfera politică indivizi nepregătiți politic, uneori nici profesional, iar aceasta este în dezavantajul populației.

2. În viața profesională ați făcut o mișcare îndrăzneță, ați avut curajul să treceți din sfera spre care oamenii se îndreaptă cu încredere (mă refer aici la viața pastorală) în direcția opusă, într-o zonă total lipsită de încrederea românilor în momentul de față. Cum explicați această mișcare?

Se spune despre politicieni că îi recunoști prin faptul că își umezesc degetul, îl ridică să vadă de unde bate vântul, ca apoi să se urce pe val. Dar, consecvența și constanța vieții creștine este dată de așteptările divine, nu de așteptările populare care sunt schimbătoare. Dacă aveți curiozitatea să faceți o analiză sociologică, veți constata că românii au o proiecția sociologică a încrederii destul de aproape de cadrarea biblică, deși mă îndoiesc că aceasta este dată de cunoașterea Scripturii. Biblia spune că încrederea noastră trebuie să fie în Dumnezeu, iar Biserica este mireasa lui Hristos. Tot Biblia ne spune că este vai de omul care se încrede în om. Menționez aici, bazându-mă pe cifre, că încrederea populară nu este în cler, iar asta este o realitate tristă. Totuși există un pericol al dezechilibrului acestei încrederi. Azi, populația are încredere într-un partid sau om, după o perioadă se schimbă. Multe exemple le regăsim în istoria noastră recentă, dar putem aminti și exemple biblice. Dezechilibrul încrederii populare l-a cunoscut chiar și Hristos. Amintiți-vă de osanalele de la intrarea Domnului în Ierusalim la Florii și blamul popular din momentul arestării Sale, când oamenii au ieșit într-o revoltă populară să strige: "răstignește-L". Personal, nu am crezut niciodată că trebuie să îmi trăiesc viața orientându-mă după încrederea populară, ci rămânând lângă adevăr și dreptate, fiind receptiv la voia divină și căutând să îi plac lui Dumnezeu. Uneori, chiar și în pastorală trebuie să iei decizii

nepopulare, dar corecte, decizii sub călăuzirea Duhului Sfânt.

3. Ce a stat la baza schimbării de macaz în viața dumneavoastră profesională?

Profesional am pregătire de teolog și politolog, ținând cont cel puțin de ultimele două diplome de doctorat, dar și de facultate. Funcția ce o dețin acum este de Senator, având cumul de funcții cu cea de conferențiar universitar. Am fost conștient însă cu mult timp înainte de a începe facultatea că sunt chemat la slujire, iar de atunci și până acum slujirea îmi este „profesia” de bază. Așadar, fie că am slujit tinerii, biserica, pastorii, nevoiașii, în mass-media sau la catedră etc., iar acum în sfera publică, tot în slujire am rămas. Dați-mi voie să fac o precizare teologică necesară. Biblia, singura noastră normă de trăire și viață, ne vorbește despre chemarea lui Dumnezeu pe care o face tuturor la mântuire. Odată mântuiți, Dumnezeu ne cheamă pe toți la slujire. Slujirea lui Dumnezeu poate fi eclesială, adică în biserică, sau extra-eclesială, respectiv în afara bisericii. Puțini sunt cei care slujesc exclusiv eclesial, majoritatea credincioșilor sunt chemați la o slujire mai puțin eclesială și mai mult extra-eclesială. Procentul în care un creștin slujește în biserică sau semenii din afara bisericii, depinde de chemarea și darurile fiecăruia. Acest lucru este prerogativul lui Dumnezeu care face chemarea, dar și de receptivitatea fiecăruia la voia lui Dumnezeu. Nu ai voie să judeci chemarea lui Dumnezeu, nici nu o poți influența. Poți să te pregătești, să îți dorești, să te rogi, însă Dumnezeu decide asupra darurilor și chemării într-o anumită sferă a slujirii. Dumnezeu mi-a deschis o nouă sferă de slujire, o zonă ce are nevoie acută de sare și lumină, de Evanghelie. Așadar, rămân de „profesie” slujitor, slujind deopotrivă în biserică, la catedră și în

Senatul României.

4. Ce v-a determinat să rămâneți pe poziție în ciuda „pietrelor” care se aruncă înspre dumneavoastră uneori în mod gratuit?

Sunt foarte determinat să fac voia lui Dumnezeu pentru viața mea. Abordez permanent provocările vieții cu demnitate și curaj, chiar dacă uneori lucrul acesta deranjează interesele unora și pot isca reacții diverse. Mă interesează primordial ce vrea Dumnezeu de la mine și să fiu plăcut Lui. Creștinul trebuie să fie pocăit indiferent unde se află și în ce domeniu activează, 24 de ore din 24, 7 zile din 7, fără a fi creștin doar de sărbătoare sau când vine la biserică. Cineva spunea că atunci când ești pocăit chiar și câinele tău trebuie să știe acest lucru. Așadar, când ești plăcut înaintea Domnului, chiar dacă poți fi uneori nepopular, rămâi consecvent principiilor biblice. Atunci când îți bazezi viața pe principii biblice trăiești așa cum Dumnezeu a conceput viața să fie trăită, iar asta oferă stabilitate, coerență și consistență vieții. Biblia ne învață că trebuie să ascultăm mai degrabă de Dumnezeu decât de oameni. Așadar, fac ce trebuie să fac, conform călăuzirii divine, iar dacă acest lucru place și oamenilor, aceasta va ajuta mărturiei. Vreau să fiu înțeles corect aici, respectiv sunt receptiv la ceea ce îmi transmit cei din jur, fiindcă nu cred că trebuie să mergi înainte așa cum se spune despre tancul sovietic, ci este bine să iei în calcul orice părere. Apreciez întotdeauna criticile constructive, datorită faptului că acestea pot ajuta dacă sunt corecte și realiste. Aprecierile și laudele știu că nu îmi aparțin mie, ci Domnului, tocmai de aceea nu mi le asum. Însă sunt bucuros dacă pot sluji spre slava Domnului împlinind în felul acesta scopul pentru care am fost creat.

5. Despre această campanie s-a spus că a fost una dintre cele mai încrâncenate, s-au făcut acuzații grave, nesusținute, partidele intrate în competiție au luptat cu orice armă au avut la îndemână, în acest context, cum ați depășit cu succes această perioadă?

Campania n-a fost ușoară, dar nu se poate spune că a fost cea mai dură campanie, cel puțin din cele pe care le-am cunoscut îndeaproape. Fiecare campanie are dificultățile specifice, cu provocări din cele mai diverse și multe necunoscute. Recunosc că a fost o campanie extrem de solicitantă, în care am depus destul de mult efort, întâmpinând deseori probleme. Făcând o analiză post-electorală, am realizat că multe aparente pericole erau în fapt nimicuri, iar unele aparente nimicuri ar fi putut să schimbe radical cursul anumitor demersuri. Am simțit însă permanent ocrotirea Domnului, experimentând pacea Sa în tot acest tumult, iar lucrul acesta mi-a fost îndeajuns. Pot spune că de când am intrat în politică, în ciuda tuturor dificultăților și încrâncenărilor, am avut permanent liniște și pace știind că sunt în voia Domnului. Această convingere mi-a fost suficientă să merg mai departe cu entuziasm și mult optimism.

6. Cum arată în opinia dumneavoastră campania ideală?

Întotdeauna mi-am dorit să avem campanii electorale în care competiții politice să își expună proiectele și ideile, să dezbată civilizată și să li se ofere oportunitatea în care să fie cunoscuți îndeaproape de cetățenii cărora le cer votul. Cred că sunt anumite filtre specifice pe care electoratul trebuie să le aibă într-o competiție electorală. Orice alegător trebuie să fie interesat de credibilitatea și profesionalismul candidatului, de proiectele și concepțiile acestuia, de

“ Așadar, creștini sunt cei care trebuie să contribuie la acest proces de oprire a degradării societale, fiind cei care pot schimba astfel imaginea politicii și a politicienilor. ”

caracter și integritate etc. Acestea trebuie să se constituie în filtre prin care alegătorul să poată decide conștient și în cunoștință de cauză pentru a putea fi rezonabil în alegerea sa. Mai mult, creștinii trebuie să mai introducă în această evaluare un filtru, respectiv acela al valorilor și principiilor creștine. Orice creștin trebuie să fie interesat cum se poziționează candidatul vis-a-vis de valorile și principiile creștine, ce fel de caracter evidențiază și care sunt preferințele candidatului față de credință sau religie. În felul acesta, expresia de genul „e băiat bun”, nu mai poate constitui criteriu suficient pentru cineva să fie ales. Nici un probiu public generat deseori de o presă șantajistă sau alți factori, nu mai pot stopa alegerea unei persoane morale și integre. Așa cum știm, deseori mulți candidați integri au fost eliminați din politică fiindcă nu au acceptat compromisul, nu fiindcă erau compromiși. Așadar, nu întotdeauna ceea ce se scrie sau se vorbește corespunde realității, fiind

deseori nevoie de o cunoaștere îndeaproape a realității.

7. Cum și-ar putea recâștiga românii încrederea în politicieni?

Greu de crezut că lucrul acesta se va întâmpla „in corpore”, ci probabil doar la nivel individual. Niciunde în lume clasa politică nu are o imagine prea bună în spectrul societal. Însă, niciodată nu vei schimba clasa politică în ansamblul ei, nici Revoluția din 1989 n-a reușit să facă asta. Acest lucru se întâmplă doar gradual, când oameni integri, cu valori și principii sănătoase, vor intra în scena politică. Problema majoră este că mulți oameni de caracter, incluzând aici evanghelici, se țin deoparte de sfera politică. Acest aspect crează o deficiență de oameni serioși în sfera politică, fapt ce se resimte ulterior în politicile publice care ne afectează pe noi pe toți. Cred că este nevoie de o conștientizare a acestei realități. Creștinul are o responsabilitate civică, o responsabilitate față de

semeni și față de societate. Doar o înțelegere biblică, corectă asupra acestui aspect, cred că va putea determina creștinii să vadă și să înțeleagă că Dumnezeu are nevoie de mărturie în toate sferile societății, incluzând aici politicul. Cred că întrebarea corectă aici este: Unde sunt creștinii? De ce nu se implică? Unde este „sarea” și „lumina”? Doar în biserici este chemarea noastră? Isus Hristos a venit în lume pentru cei bolnavi, fiindcă ei au trebuință de doctor. Creștinii trebuie să penetreze orice sferă a vieții, mai ales politicul, sferă unde este atât de multă întunecime și atât de multă nevoie de lumină și adevăr. Așadar, creștini sunt cei care trebuie să contribuie la acest proces de oprire a degradării societale, fiind cei care pot schimba astfel imaginea politicii și a politicianilor.

8. Considerați că implicarea activă a pastorilor în viața politică ar putea echilibra balanța încrederii în cei ce conduc această țară?

Dezbaterea pe acest subiect este mai amplă, așadar nu o să intru în detalii. Însă vreau să amintesc câteva chestiuni esențiale aici. Cred că pastorii, ca lideri ai comunităților locale de credincioși, trebuie, pe lângă slujba pastorală, să reprezinte comunitatea pe care o păstoresc în diverse situații. Mai mult, sunt datori să apere interesele comunității locale și să-și spună cuvântul pe chestiuni ce vizează viața membrilor bisericilor pe care le păstoresc. Chestiunile respective sunt diverse, cum ar fi: ce învață copiii credincioșilor în școli, în ce spitale merg membrii bisericii, cum sunt tratați credincioșii de autoritățile locale sau guvernamentale etc.. Aceste aspecte, se dezbate și se decide în sfera politică sau administrativă. Prin urmare, pastorii ar putea fi consilieri locali sau județeni, foruri ale cetății unde se discută de astfel aceste aspecte ce vizează viața noastră, în definitiv chestiuni ce

afectează în mod direct membrii bisericilor și aparținătorii acestora. Bineînțeles că nu doar pastorii pot să reprezinte credincioșii unei comunități, ci orice alt credincios ce este susținut de comunitate și care susține principiile, valorile și demersurile comunității de credincioși. Cred însă că sunt aspecte ale vieții publice, ce solicită mult timp și energie, fapt ce ar face incompatibilă poziția de pastor cu cea publică sau de altă natură. Discuția este de natură etică, ce trebuie să ia în calcul mai multe aspecte ale eticii publice, personale și, de ce nu, chiar pastorale. Major în această dezbatere este modul în care un pastor își gestionează timpul, respectiv cât din acest timp poate să îl petreacă în slujba bisericii și cât în alte sfere extra-ecclesiale, fie chiar de slujire. Mulți credincioși nu văd nici o problemă ca pastorul să conducă organizații și asociații, să predea în instituții de învățământ, chiar de teologie, să dețină afaceri sau să facă agricultură. Totuși, cât timp rămâne să facă pastorală? Cât timp petrece în celelalte sfere în care este implicat? Deși consider că orice om face politică, activ sau pasiv, iar creștinii au o responsabilitate civică biblică, cred că sunt grade de implicare extra-pastorale care fac slujba de pastor incompatibilă cu acestea. Referindu-mă strict la sfera politică, nu cred, spre exemplu, că un pastor poate fi primar, vice-primar sau parlamentar. Solicitarea este foarte mare, lăsând astfel prea puțin timp creștinului să mai slujească ca pastor. Personal am dat dovadă de bună practică în această privință, renunțând să mai slujesc „full time” în pastorală încă din momentul în care am acceptat să mă implic în viața academică la Institutul Teologic Baptist din București și în coordonarea unei organizații ce susținea slujirea în Estul Europei. Însă, în limita timpului disponibil, păstrând un echilibru corect pentru a fi eficient în ceea ce

fac, am slujit biserica oricâteori am fost solicitat.

9. Dacă ați merge pe șanse de reușită 100% , care ar fi principala inițiativă pe care ați construi programul dumneavoastră politic? Cu alte cuvinte, care este visul Senatorului Ardelean?

Cred că viața politică românească are nevoie de principii și valori, de standarde și repere. Creștinismul oferă o perspectivă coerentă și corectă asupra lumii, iar convingerile mele mă determină să promovez această perspectivă ce știu că poate normaliza societatea. N-am un vis, dar am o viziune amplă asupra societății. Viziunea aceasta este biblică, realistă și pragmatică. Mă rog la Dumnezeu să mă ajute să pot contribui semnificativ la asanarea morală a societății, la schimbarea în bine și promovarea principiilor biblice în

“

Creștinul are o responsabilitate civică, o responsabilitate față de semenii și față de societate.

”

sfera publică. Sunt conștient că nu voi putea realiza nimic fără Dumnezeu, nici de unul singur, iar asta mă determină să fiu permanent în căutarea de creștini gata să se implice activ în sfera publică și să fie martori ai lui Hristos. Trebuie evitată enclavizarea și neimplicarea, fiindcă răul progresează atunci când binele se retrage din sfera publică. Chemarea noastră este să punem lumina într-un loc care să lumineze în întunericul lumii acesteia, nu să o ascundem sub obroc, fie acesta chiar și clădirile bisericilor. Vreau să văd cât mai mulți creștini conștienți de faptul că trebuie să nu le fie rușine să meargă în față, să penetreze toate sferele societății, să-și spună punctul de vedere într-un mod inteligibil și cu fermitate. Mi-aș dori să văd cât mai mulți creștini implicați în dezbaterile publice, în demersurile pro-valori și pro-viață, în mass-media, în proiecte de amploare de boicotare a nedreptăților, de stopare a corupției și promovare în societate a valorilor biblice. Sunt convins că dacă evanghelicii se vor implica activ în diversele sfere ale societății, fiind mărturii și promotori ai principiilor divine, România va avea enorm de mult de câștigat, atât pe plan spiritual, cât și al creșterii calității vieții.

10. Care este modelul dumneavoastră de politician?

Am învățat din Scriptură să mă uit la Isus Hristos ca model al meu de viață. Știm foarte bine că orice alt model omenesc poate înregistra falimente în viață, iar acestea vor diminua standardele așteptărilor noastre. Chiar dacă ne uităm la personaje biblice în dorința de a căuta un model de viață, cum ar fi Noe, Avraam, Moise, David, Petru etc., credincioși ai Domnului apreciați pe paginile Scripturii, vom descoperii diverse neajunsuri în trăirea lor. Cu toate acestea, Dumnezeu le apreciază credinșia lor ca

neprihănire, lucru la fel de valabil și în zilele noastre. Fără îndoială că din viața lor, precum și a tuturor celorlalte personaje surprinse în Scriptură, avem de învățat. Sunt multe elemente pozitive, fapte mărețe de trăire și credincioșie, realizări și victorii, ce mă inspiră din viața credincioșilor lui Dumnezeu, unii fiind politicieni mai mult sau mai puțin cunoscuți.

Învăț de asemenea din greșelile altora, încercând să evit capcanele și ispitele ce s-au dovedit uneori piedici în mărturia și trăirea lor. Cred însă că ceea ce trebuie zilnic să urmăresc este viața Domnului Isus, cel ce a trăit fără păcat și a fost o pildă pentru noi. În fiecare moment mă întreb ce ar face Domnul în locul meu, fiindcă doar așa nu pot să greșesc. Știți că nu este ușor să trăiești așa, dar este frumos, iar viața trăită cu El este o viață plină de împlinire și biruitoare.

11. În ultimii ani politica mondială promovează și susține sub masca drepturilor omului, anumite practici care sunt paralele cu creștinismul, mă refer la acceptarea homosexualității ca pe o normalitate și a avortului ca pe un drept la alegere. Din această perspectivă, cum îl veți onora dvs. pe Dumnezeu și cum veți apăra valorile creștine având în vedere apartenența dumneavoastră politică?

Există ceea ce se numește teroarea minorității. Deși puțini la număr, aceste grupări ce promovează „alternative” la viața concepută de Dumnezeu, încearcă să-și impună agenda și să ne facă pe toți să credem și să acceptăm că așa este bine. Cred, potrivit Bibliei, că toți am fost creați liberi să alegem cum să trăim. Deopotrivă, consider că fiecare poate să își exprime opinia

“ Accentul pus pe individ, atât în teoria liberală, cât și în Scriptură, apropie deosebit de mult cele două perspective. ”

public și să-și facă de cunoscut perspectiva asupra vieții. Dar, nu consider normal să îmi impună cineva ce să cred și cum să trăiesc. Aceasta ar încălca un principiu important din teoria eticii politice, principiul non-vătămării, aplicat aici la conștiința mea și crezul meu. Nu poți veni îmi spui că trebuie să accept ca homosexualitatea să fie predată ca stil alternativ de viață în școlile unde învață copiii credincioșilor. Totodată, la un vot al majorității populației acest lucru n-ar trece, încălcând astfel regula de bază a democrației ce nu ține cont de voința populară a majorității părinților acelor elevi. În societate lucrurile stau la fel, respectiv voința populară nu ar accepta astfel de deviații comportamentale și de perspectivă asupra vieții. Dezbaterea este amplă, nu vreau să intru în detalii, însă doar am vrut să dau un exemplu de mod de abordare. Lupta este una continuă și permanentă, asta fiindcă cei ce promovează astfel de principii de viață nu vor renunța. Însă, nici eu nu voi renunța, sperând să găsesc susținere în rândul politicienilor și a creștinilor gata să apere un mod de viață sănătos și principiile biblice.

12. Cât dintr-un creștin ar trebui să fie „liberal” și cât „conservator”?

Există o falsă apropiere de semnificații în înțelegerea uzuală a acestor termeni, fapt ce deseori duce la confuzie gravă în percepția creștinilor. Aici mă refer în mod special la ceea ce înseamnă teoria politică liberală, teoria politică conservatoare sau teoria politică socială, precum și altele. Când am început să studiez științele politice, am realizat cu surprindere că teoria politică liberală are majoritatea gânditorilor din rândul creștinilor, mulți dintre aceștia chiar teologi. Pe scurt, teoria politică liberală pune accent pe individ, nu pe majorități, favorizând

interesele acestuia în fața intereselor grupurilor sau majorităților. Biblia ne spune deasemenea că mântuirea este individuală, că înaintea lui Dumnezeu contează omul. Accentul pus pe individ, atât în teoria liberală, cât și în Scriptură, apropie deosebit de mult cele două perspective. O altă apropiere ar fi libertatea individului de a alege singur, pe care atât Biblia, cât și teoria politică liberală, o accentuează. Sunt multe alte elemente de apropiere între cele două abordări. Teoria conservatoare, deși aparent apropiată în semnificație de teologia creștină, face în fapt să fie deseori adversă, asta fiindcă conservatorismul este preocupat de păstrarea unui status-quo. Spre exemplu, o teorie politică conservatoare nu ți-ar permite să evanghelizezi fiindcă ai atenta la status-quo-ul religiei majoritare, fie aceasta ortodoxism, catolicism sau islamism. Un aspect pozitiv din teoria politică socială, preluat de liberalismul ultimelor decenii, este componenta bunăstării, cunoscută ca „wellfare”. Societățile capitaliste, puternic influențate de liberalism, au realizat că un capitalism sălbatic va neglija săracii din societate, iar astfel cazurile sociale pot ajunge o problemă majoră. Așadar, liberalismul de tip „wellfare” a devenit în timp abordarea teoretică din politica ultimelor decenii în lumea vestică. Am dat aceste scurte exemple să conștientizez că aparentele compatibilități sunt în fapt incompatibilități, iar doar o cunoaștere serioasă a teologiei și teoriei politice poate schimba semnificativ înțelegerea societală. Deși niciuna din teoriile politice nu sunt perfect compatibile cu teologia, sunt totuși multe puncte de convergență, dar și de divergență, ce trebuiesc cunoscute. În concluzie, creștinul trebuie să-și construiască trăirea pe principiile biblice, prevalându-se totodată în sfera publică de abordările politice compatibile cu principiile sale. Lumea cu siguranță va respinge un limbaj teologic în

sfera publică, dar nu va putea ignora un limbaj etico-politic. Creștinul care vrea să activeze în sfera publică trebuie să cunoască abordarea teoretică a științelor politice, ca să își poată exprima în limbaj politic, cunoscut de altfel populației, principiile creștine de viață.

13. Ne puteți spune un gând final pentru acest interviu?

Vreau să cer tuturor creștinilor să se roage pentru mine, precum și pentru ceilalți implicați în sfera publică, indiferent de gradul de implicare sau vizibilitate. Sunt conștient că nu va fi o perioadă ușoară, că biruințele se câștigă în sfera spirituală, iar eu trebuie să fiu mereu sub protecția divină pentru a putea fi eficient în mărturia mea. Mulțumesc tuturor celor care m-au susținut, m-au ajutat și care m-au inconjurat cu dragoste! Sper ca în continuare să pot sluji Biserica lui Hristos, semenii mei și să fiu folositor pentru Împărăția Domnului.

Vă rog așadar să vă rugați pentru mine!

Vă mulțumesc!

ÎMPREUNĂ LUCRĂTORI

MĂRTURII

Carina

„În timpul misiunii, văzând că Dumnezeu lucrează cu putere m-a apucat o frică sfântă; nu mi-a venit să cred că doar proclamând Evanghelia, oamenii au acceptat și au primit Mântuirea, urmând cei cinci pași în explicarea Evangheliei; am simțit că suntem o familie”

Tabita

„Am văzut ce bine se îmbină teoria cu practica; această misiune, m-a ajutat să-mi descopăr darurile; prima dată când am vorbit liberă fără schiță și discursuri memorate”

Ovidiu

Am văzut tinerii deschiși să meargă pe teren să evanghelizeze; am văzut oamenii deschiși să primească Evanghelia; am văzut tineri din mai multe biserici fiind una în lucrare; am văzut o bună colaborare între lideri și organizații!

Doru

Ce face Dani prin această lucrare este că dă un impuls bisericilor să mărturisească Evanghelia;

Alexandra

E o minune că sunt în misiunea aceasta cu voi, știu că împlinesc Scriptura, ceea ce mă împlinește

Dani

Experiența aceasta m-a trezit, trebuie să merg înapoi la evanghelizare

Dragii mei, acum când scriu aceste rânduri 2012 este încheiat. Am tras linia peste bune și rele, peste încercări și realizări, peste sămânța semănată cu ajutorul Domnului, așteptând cu nerăbdare să văd cum încolțește, cum crește și aduce roadă. Ce altă bucurie mai mare aș putea avea decât să văd lucrul mâinilor mele binecuvântat de Dumnezeu?!

Uitându-mă în urmă, reflectând la experiențele din vara lui 2012, am hotărât să împărtășesc cu voi, una dintre cele mai încurajatoare și motivatoare experiențe trăită împreună cu un grup de tineri din peste 10 biserici evanghelice din România. Dacă ar fi să o cataloghez într-un fel anume, i-aș spune „experiența mea de cinci stele”!

Tabăra, a venit în urma unor nevoi pe care le-am descoperit în ultimii ani de evanghelizare și mobilizare a Bisericilor în acest scop. Aceste nevoi au determinat mai multe obiective ale misiunii noastre din această tabără de evanghelizare. Obiectivul principal a fost ca oameni din toate segmentele sociale să audă Evanghelia pe înțelesul lor. Am încercat o contextualizare cât mai bună și am reușit! Apoi am realizat nevoia ucenicizării celor din echipa de misiune, în vederea multiplicării.

Aș putea spune acum, uitându-mă în urmă, că misiunea noastră și-a atins în mare scopul, am reușit să atingem obiectivele pe care ni le-am propus și pe care le-am adus înaintea Domnului.

Am echipat și instruit oameni, pentru o eficiență mai mare în vestirea Evangheliei. Am făcut evanghelizare de la om la om și din casă în casă L-am vestit pe Dumnezeu și prin implicarea noastră în proiectele sociale: curățenie, ajutorare, tăiat lemne, tăiat iarba... (atunci când mergem și vestim Evanghelia din cetate în cetate, ne confruntăm cu diverse nevoi ale oamenilor, văduve în vârstă, bătrâni și bolnavi. Ne oprim doi sau mai mulți, împlinind Cuvantul care zice „**adevărat vă spun că oridecâte ori veți face aceste lucruri unuia dintre cei mai neînsemnați frați ai mei, Mie mi le-ați făcut**”). Am avut un sentiment de profundă împlinire când am întâlnit o bătrânică bolnavă care nu-și putea culege mazărea din grădină, am făcut-o noi și am avut ocazia să îi vorbim despre Domnul. Apoi, trei fete din echipa noastră au mers la o femeie de 75 ani neglijată de copii, foarte flămândă la care au dus mâncare. Pentru această femeie, vizita celor trei fete a fost un adevărat miracol!

CU DUMNEZEU

DANIEL COCIUBA

Am întâlnit deasemenea un bătrân credincios baptist, bolnav la pat cu piciorul amputat... Fratele Pavel, a visat cu noi cu o seară înainte. A visat că-l vom vizita pe el, care nu a mai fost vizitat de peste trei ani de nici un credincios! Așa o bucurie i-am făcut că abia putea să mai vorbească de emoții (el spunea că un înger i-a descoperit că următoarea zi va fi vizitat și va avea o mare bucurie). Am organizat de asemenea mai multe evenimente evanghelistice de seară, relevante pentru lucrarea cu copiii: concerte și filme creștine. Am făcut evanghelizare în stradă și la Bisericile din localitate.

Am stat de vorbă cu frații noștri despre importanța evanghelizării într-un mod practic și relevant, motivând bisericile la evanghelizare și misiune. Astfel am ajuns să lucrez în echipă cu tineri și credincioși din mai multe biserici, confesiuni și localități colaborând foarte bine cu mai multe organizații.

După șapte zile de lucru împreună cu oameni minunați, mi s-a umplut inima de bucurie să văd cum Evanghelia a ajuns în Sebiș, Buteni, Berindia, Paulian, Cuied, Chisindia, Prunișor atingând peste 800 de inimi. Ne-am rugat cu și pentru mai multe persoane dar marea bucurie a fost când 60 dintre acestea au plecat acasă cu Domnul Isus în inimă. Dacă în cer e bucurie pentru un păcătos care se întoarce la Dumnezeu, cum este bucuria cerului pentru cele 60 de suflete care au luat o decizie de a-L urma pe Isus, care și-au predat viața Domnului, au cerut mântuirea în rugăciune cu noi și sunt hotărâte să-l urmeze pe Domnul Isus?

Vrem să continuăm această bună lucrare, vrem să mergem mai departe cu misiunea sfântă pe care am primit-o toți: aceea de a face ucenici din toate neamurile. Eu am început cu neamul nostru și vă chem să vă alăturați, să susțineți această lucrare prin implicarea voastră activă, prin ceea ce vă este de prisos și prin rugăciunile voastre! Vă provoc să ieșiți din confortul vostru, să vedeți cât de mulți oameni se duc în iad și Dumnezeu continuă să ne spună: „... mergeți în toată lumea și vestiți Evanghelia la orice făptură...” În incheiere va indemn să nu uitați cine sunteți:

„Însă voi sunteți o spiță aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor care este posesiunea lui Dumnezeu, ca să puteți proclama faptele mărețe ale Celui Ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată.”

1 Petru 2:9

“ Dorința mea este ca fiecare credincios să fie un „creștin irezistibil”, provocându-i pe cei din jur să-și dorească să devină și ei ca Isus Cristos modelul nostru! ”

DUMNEZEU STINGE FOCUL PRIN FOC

În urmă cu câteva luni, Dumnezeu ne-a vorbit într-o întâlnire a păstorilor prin mesajul fratelui Alexandru Neagoie despre foc.

Cele mai multe biserici de azi au pierdut focul lui Dumnezeu, iar ca surrogat au aprins un foc străin. Focul străin prezent astăzi în atâtea locuri, falsificând și simulând închinarea este de fapt focul damnării, un preambul al focului veșnic din iad.

„Focul iadului este stins de Dumnezeu prin focul rugăciunii” și mă bucur că pot atașa de această afirmație numele titanului rugăciunii Leonard Ravenhill, altfel aș fi fost suspectat de erezii escatologice și soteriologice. Nu, nu cred că sufletele oamenilor morți mai pot fi scoase din pierzare veșnică. Isus Cristos Domnul a afirmat că „Fiul Omului are putere pe pământ să ierte păcatele” (Marcu 2:10). Starea lor veșnică e ireversibilă, crez dovedit de noi în mod practic prin lipsa rugăciunilor pentru morți cu veșnicele lumânări aprinse pentru cei răposați la intrare în clădirea bisericii. Falsul acestei închinări este o altă dovadă a focului străin ce arde în atâtea biserici.

Durerea cea mai mare este că focul Duhului Sfânt doar pâlpâie în cei mai mulți credincioși sau chiar e stins, de aceea oamenii sunt reci. Bisericile au o temperatură scăzută deoarece lipsește agonizarea în rugăciune pentru sufletele pierdute ce încă trăiesc.

Focul Duhului lui Cristos e stins pentru că nu mai curg lacrimi pentru oamenii ce merg pentru totdeauna în veșnicie unde nu va fi prezența lui Dumnezeu.

Ce tragedie și ce nepăsători și distrași(ți) am ajuns în fața ei.

Plângem pentru tot felul de trivialități și ne agităm pentru efemerități. Am ajuns ca în locul mesajelor cu foc să avem mesaje cu formă doar. Dumnezeu își cheamă poporul la mijlocire pentru o lume peste care stă gata să se reverse mânia lui Dumnezeu, direcționată spre oamenii ce înăbușe adevărul sfânt. Creștinii au ajuns să se roage în medie mai puțin de 30 de secunde pe zi, iar păstorii nu se roagă în medie mai mult de 5 minute pe zi. Tot Leonard Ravenhill avertizează bisericile să nu se aștepte la o trezire spirituală cu doar o întâlnire de rugăciune de o oră pe săptămână.

Forța de atracție a pământului e atât de mare încât am devenit dezinteresați de CER, iar de IAD am uitat cu totul.

Spiritul egoist-materialist ne-a afectat și viziunea eternității în așa fel încât ni se pare inutil și lipsit de pragmatism să mai investim timp în rugăciune. Acest spirit a făcut să ne alegem cu o percepție cât se poate de eronată asupra veșniciei.

Fiindcă nu ne mai îngrozim de iad, oamenii au devenit din ce în ce mai dezinteresați de cer, iar pământul îi lasă tot mai dezgustați de ceea ce le oferă.

Ce e de făcut?

E vremea TREZIRII! E vremea să vedem focul rugăciunii aprins! Oare cine își va asuma o astfel de responsabilitate?

Marele om al rugăciunii, Richard Baxter din Anglia anilor 1650 afirma că dacă un miner ar schimba munca lui cu rugăciunea, după două săptămâni ar veni înapoi și ar cere să se întoarcă în mină, atât de extenuantă e munca rugăciunii agoni

zante, asidue, continue.

Focul TREZIRII va începe să ardă cu o singură condiție: când credincioșii vor începe să tânjească intens după manifestarea prezenței lui Isus Cristos în viața lor personală și în mijlocul adunării locale.

Fără manifestarea prezenței Sale transcendente sfinte, Biserica va rămâne mai departe în ațipire, iar omenirea pierdută, cu o concepție eronată asupra veșniciei fără prezența lui Dumnezeu. Iadul înseamnă absența prezenței lui Dumnezeu pentru totdeauna. Iadul este durerea incomensurabilă, interminabilă, ireversibilă, incomprehensibilă, inevitabilă dacă focul rugăciunii rămâne încă stins.

Fie ca anul 2013 să fie un an al rugăciunilor intense și înflăcărare.

CÂTE CAPRE ÎNCAP ÎNTR-UN AVION?

Pentru o familie din Africa o simplă capră înseamnă viață. Literalmente! Copii, părinți și bunici, toți se hrănesc cu lapte de capră. O familie săracă din Africa trebuie să economisească bani timp de trei ani ca să cumpere o capră.

Luni dimineața, în 28 ianuarie 2013, la Matinalul de la Radio Vocea Evangheliei Timișoara, am discutat prin telefon cu Liviu Neagoe, despre faptul că joi va pleca în Africa. Merg acolo ca specialist, de la Fundația Apa vieții, să ajute la forarea de fântâni.

Apa este o problemă cumplită în Africa, cu toate că, se spune că sub Africa este multa apă un ocean întreg. În timpul discuției, Domnul ne-a pus pe inimă să discutăm și despre mâncare, nu doar despre apă. Ca să ai după ce bea apă, trebuie să mănânci mai întâi.

Astfel s-a lansat ideea: "DONEAZĂ O CAPRĂ PENTRU AFRICA". O capră costă aproximativ 100 dolari (300 lei). De luni până miercuri s-au strâns 15 capre. Miercuri s-au mai strâns încă 50, în total 65, iar joi dimineața într-o ultimă discuție telefonică cu Liviu Neagoe, înainte de urcarea în avion care urma să aibă loc la ora 14, am lansat provocarea de a strânge în câteva ore diferența până la 100! Liniile telefonice au fost suprasolicitate. La final s-au strâns 125 de capre! Cine a dat bani pentru aceste capre? Ne spune chiar Liviu: "Au fost și oameni cu dare de mână, dar au fost și oameni săraci, ținutiți la pat, dar care de mult timp se rugau pentru Africa. O doamnă în vârstă mi-a spus: 'Eu nu am bani pentru o capră, am pensie foarte mică, dar vreau să dau 100 de lei, măcar pentru o pulpa de capră. La scurt timp a sunat altcineva, în condiții similare, care a dat 150 de lei, și astfel s-au facut bani pentru încă o capră.'"

125 de familii sărace din Africa se vor bucura de hrană, datorită dragostei față de Dumnezeu și de semenii a multor ascultători.

În Niger, Africa, Liviu Neagoe se va întâlni cu mai mulți beduini convertiți

la credința în Cristos, chiar în mijlocul triburilor lor.

Ceea ce ne-a uimit a fost răspunsul prompt al ascultătorilor la nevoile semenilor lor de peste mări și țări.

"N-am avut bani până la pensie, dar am luat împrumut și am participat și eu la caprele pentru africani" spune o persoană în vârstă, iar un bărbat relatează: "Joi dimineața soția asculta Radio Vocea Evangheliei. M-a sunat la serviciu și m-a rugat să mă învoiesc și să ma duc să rezolv problema cu caprele, ceea ce am și făcut."

Un om de afaceri din Buziaș mărturisește: „Am vrut să dau și eu, dar nu am avut încasări în ziua respectivă. Mama mea bătrâna s-a oferit imediat să mă împrumute și am trimis și eu bani pentru o capră. La puțin timp m-a sunat un vechi datornic al meu, de la care nu mai speram să mai recuperez vreodată banii, și mi-a adus toată datoria, fără să-l fi sunat eu sau să-l prezez."

Dumnezeu este credincios și răsplătește pe cei care Îl onorează pe El!

Din Reșița până în Elveția, din Sebeș-Alba până în Timișoara și până în localitățile din împrejurimi, oamenii au reacționat imediat.

A sunat cineva chiar din Zurich, Elveția, care asculta Radio Vocea Evangheliei Timișoara pe iPhone, în drum spre serviciu.

A donat 2 capre, și a mai strâns încă 8 de la prieteni. Așadar, 10 capre sunt „elvețiene”.

O altă doamnă din Timișoara mărturisește: „Am auzit zilele trecute interviul și am vrut să particip și eu, dar am uitat. Azi noapte am visat cu copil african trist și necăjit, care se uita în ochii mei. Când m-am trezit nu am avut liniște până nu am rezolvat problema."

Mii de mulțumiri tuturor, în Numele Domnului Isus Cristos.

Drept răspuns, Împăratul le va zice:

„Adevărat vă spun că, ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești FOARTE NEÎNSEMNAȚI frați ai Mei, MIE MI LE-AȚI FĂCUT.”

Matei 25:40

Ioan Ciobota

DE CE ARE BUNICA RIDURI?

Dragi copii, începând cu acest număr vă invităm să participați alături de noi la realizarea acestei rubrici, cu scurte articole din care să descoperim împreună felul fascinant în care ne-a creat Dumnezeu pe noi și lumea înconjurătoare.

Eu am găsit într-o carte o întrebare care mi s-a părut interesantă: „de ce are bunica riduri?”. Am citit acolo că pielea noastră se dezvoltă și se întinde pe măsură ce creștem și ne maturizăm. Când ajungem însa la maturitate, pielea nu mai crește și nici nu se mai întinde. Pielea noastră obosește umpic și este mai puțin elastică. Ați observat că atunci când ne încruntăm se formează în jurul ochilor și în frunte niște linii? La bătrânețe acestea se vor transforma în riduri!

Oare de aceea scrie în Biblie să ne bucurăm întotdeauna? O viață plină de bucurii ajută și pielea să îmbătrânească frumos!

Citind această lucră m-am întrebat: oare cum a arătat Noe care a trăit 950 de ani?

Vă așteptăm și pe voi să ne scrieți pe adresa redacției lucruri care vi se par interesante și de folos. Rugați-vă părinții să vă ajute, ar putea deveni o activitate amuzantă!

P.S. Vă propunem să ne ajutați să dăm și un titlu frumos acestei rubrici!

REȚETA BUNICII

De câte ori vine Eliza la întâlnirile noastre de artă, ardem de nerăbdare să scoată bunătățile din sacoșa ei minunată. Mereu vine cu brațul plin fie de gogoși sau clătite, prăjituri de casă sau delicioase murături și salate care mai de care.

De data asta ne-a adus „Poale-n brâu” sau mai frumos, cum îi spune ea, Plăcinta bunicii, căci de acolo cunoaște ea rețeta.

Bineînțeles că „nu există o rețetă exactă”, totul se face cu simț și din inimă, dar pentru noi, Eliza a adaptat rețeta și iată aici cantitățile:

PLĂCINTA BUNICII - de la Eliza Dilertia

250 ml lapte cald
3 linguri zahăr
1 plic drojdie uscată (10gr)

ALUATUL

Se amestecă bine și se lasă 10-15 minute la temperatura camerei. Într-un castron, se pune 1kg de făină, se face o groapă mică unde se pun două ouă bătute cu o liguriță de sare. Se amestecă încet cu o furculiță, se adaugă laptele cu drojdia, se mai adaugă 20-30 gr apă caldă și începe a se frământa, până ce compoziția are consistența unui aluat de pâine, care poate fi frământat ușor cu mâna. Se frământă 10 minute, până nu se mai lipește de mână, dar nu este nici foarte tare. La final se mai adaugă 5-6 linguri de ulei, și se frământă bine până se încorporează și acesta.

Se lasă la crescut cam jumătate de oră, la loc cald.

UMPLUTURA:

1 kg brânză dulce, scursă bine de zer
3-4 ouă
4-5 linguri zahăr
zahăr vanilat

Se amestecă bine și se pune în plăcinte, astfel:

Aluatul dospit se așează pe planșeta pregătită de lucru, tapetată cu făină. Se rup bucăți de mărimea unui pumn, și se întind cu sucitorul, cât mai subțire, în formă rotundă. Se pun 2-3 linguri din amestecul cu brânză, și se întinde în mijloc. Se împachetează plăcinta ca un plic, aducând marginile aluatului din spre margine spre centru.

Se pune plăcinta în tigaia de clătite, unsă cu ulei, și se apasă ușor cu o lingură de lemn până aceasta ia dimensiunea tigăii. Se coace pe ambele părți, la foc potrivit și se pudrează apoi cu zahăr pudră, vanilat.

Din același aluat se mai pot face gogoși, sau chiar pizza.

De asemeni umplutura poate diferi, în funcție de preferințe: cu brânză sărată și mărar, cu gem, cu măr, etc

BOTEZ LA DEVA, BISERICA BAPTISTĂ „SFÂNTA TREIME”

La reamintirea Botezului Domnului, în ziua de 6 ianuarie 2013 la Deva, Biserica Baptistă „SFÂNTA TREIME”, a fost arhiplină cu frații și prietenii care au venit să se bucure alături de Cer și de cei douăzeci și cinci care și-au mărturisit credința în Domnul Isus, în mod public, prin botez. Ineditul botezului l-a constituit faptul că doi dintre candidați, Iuhas Ioan și Prăjan Liliana, sunt cu handicap locomotor, dar cu sufletul întregit prin credință și că acela care a proiectat structura de rezistență a bisericii, între anii 1992- 1996, Valentin Domșa, a dorit să fie botezat în baptisterul pe care l-a proiectat pe vremea în care nu era împăcat cu Dumnezeu. Fratele a fost însoțit de zece cântăreți din Arad, care alături de corul bisericii au împodobit serviciul divin special de botez. Botezul a fost oficiat, pe rând de pastorii bisericii Adrian Baltă, Daniel Cocariu și Timotei Rusu, iar mesajul ziditor și plin de argumente pentru a-L urma pe Domnul Isus a fost rostit de fratele Dr. Timotei Rusu. Fie ca bucuria mântuirii să o primească tot mai mulți oameni din lumea aceasta greu încercată de păcat și necredință!

BOTEZ LA MOLDOVA NOUĂ BISERICA BAPTISTĂ NR.1

În toamna anului 2012, pe data de 14 octombrie, Biserica Baptistă Nr.1 „Maranata” din Moldova Nouă a trăit bucuria unui botez nou-testamental oficiat de pastorul bisericii locale, fratele Sabin Văran, prilej cu care șase suflete l-au mărturisit public pe Dumnezeu ca Domn și Mântuitor al vieții lor. Bucuria a fost întregită de participarea la această sărbătoare a fratelui Benjamin Dragu, pastorul bisericii din Bolvașnița, care împreună cu pastorul Nelu Popescu, au slujit și în serviciul de punere a mâinilor din seara aceleiași zile.

BOTEZ LA MORAVIȚA BISERICA BAPTISTĂ DIN STAMORA MORAVIȚA

Duminică 16 decembrie, în Biserica Creștină Baptistă din Stamura-Moravița, județul Timiș, a avut loc un eveniment special, deoarece trei suflete l-au mărturisit în mod public pe Isus Hristos ca Domn și Mântuitor, intrând în apa botezului. La bucuria bisericii au participat ca invitați fanfara Bisericii Baptiste din Denta, grupul de tineri ai Bisericii Baptiste „Emanuel” din Liebling, iar Cuvântul lui Dumnezeu a fost vestit de pastorul Tică Butnariu. Actul botezului a fost oficiat de pastorul bisericii locale, Ghiță Sporea.

INAUGURAREA NOII CASE DE RUGĂCIUNE A BISERICII BAPTISTE „CALVARUL” DIN NERAU

În data de 12 august 2012, Biserica Creștină Baptistă „Calvarul” din localitatea Nerau a sărbătorit inaugurarea noii Case de Rugăciune. Construirea ei a fost posibilă cu ajutorul fratelui John Grecu din Florida, originar din Nerau. Îndemnul din partea Cuvântului lui Dumnezeu au fost aduse de mai mulți frați păstori și lucrători. Programul a fost condus de către fratele Iosif Almăjan, pastorul bisericii locale, iar timpul de laudă și închinare a fost împodobit de grupul bărbătesc al Bisericii Baptiste „Speranța” din Arad. Cuvântul Domnului a fost vestit de către fratele păstor Handra Sima din Arad. Sărbătoarea a continuat și după-masă, Cuvântul Domnului fiind vestit de către fratele Iuga Viorel, pastorul Bisericii Baptiste „Speranța” din Arad.

SĂ NE AMINTIM DE FRATELE TRAIAN IANCULOVICI

S-a născut în data de 17 martie 1920 în satul Șușca, județul Caraș-Severin. În prima zi după nașterea lui, mama lui, Mărioara, a decedat iar tatăl său, Simion, l-a încredințat unei femei, Jivca, din satul vecin, care l-a crescut până la vârsta de 7 ani, fiind răsplătită la sfârșit cu un lot de pământ arabil din gospodăria lui. O adevărată minune s-a petrecut în acea casă. Când această femeie încerca să-l hrănească cu lapte sub diferite forme, nu a reușit, ca apoi în chip miraculos ea să reprimească lapte la sânul ei, deși avea un copil mare al ei și era înaintată în vârstă. Dumnezeu a intervenit ca să salveze un copil orfan ca apoi să își facă lucrarea Sa prin el.

De mic îl caută pe Dumnezeu și asculta atent la ce vorbesc cei mai în vârstă. Când pentru prima dată a auzit cuvântul Domnului de la o femeie din sat, atunci și-a predat viața primindu-L de Domnul Isus în inimă și, după scurt timp, a făcut legământ cu Domnul în apa botezului la o vârstă fragedă. În anul 1940 se căsătorește în același sat cu Maria Budimir și Domnul i-a binecuvântat cu patru copii: Iosif, Vasile, Dimitrie și Toma.

În 1943 este mobilizat și dus la război, unde ajunge până în Caucaz. La explozia unui obuz foarte aproape de tranșeul unde era, mai mulți camarazi mor, lui i-a fost atinsă doar una dintre urechi, dar aceasta a rămas afectată pentru toată viața. După patru ani, Domnul îl ajută să se întorcă acasă, fiind recompensat cu medalii și titlul de Veteran de Război. În anul 1952 primește recomandarea fraților păstori din sector, pentru a se înscrie la Seminarul Teologic Baptist din București pe care l-a absolvit în anul 1960.

În anul 1958 este ordonat ca pastor în cercul de Biserici de la Sasca Montană, Sasca Română, Bogodinți și Macoviște. După 1962 s-a impus în întreaga țară reglementarea și arondarea Bisericilor de către Departamentul Cultelor, astfel printre păstorii vizați și lui i-a fost ridicat carnetul de păstor. În ciuda reglementării impuse de autoritățile statului, el a continuat să predice Evanghelia atât în satul Șușca cât și în satele vecine.

În anul 1973 se mută la Timișoara cu familia și devine membru în Biserica Baptistă nr. 2, după care la scurt timp predică Cuvântul Domnului în satele din jurul Timișoarei: Checea, Becicherecul Mic, Moșnița, Parța, Utvin și la Biserica nr. 4 unde a oficiat

2 botezuri Nou-Testamentale, dar și oriunde a fost solicitat de către unii candidați care nu au avut aprobarea autorităților de a fi botezați. După 71 de ani de căsnicie în 9 ianuarie 2011 Domnul o cheamă acasă pe soția lui, Maria, prin care a avut un mare sprijin, în atât de multe încercări, dar și determinare în lucrarea de slujire fiind cunoscuti de întreaga frățietate ca lucrători neobosiți cu atitudine conservatoare față de Scriptură. Ei vor rămâne în memoria copiilor lor o pildă vie de rugăciune, credință și dărnicie. În urmă au rămas patru fii, credincioși Domnului Isus, doisprezece nepoți și zece strănepoți. Traian Ianculovici a fost un om modest dar neobosit propovăduitor al Evangheliei.

CONCURS BIBLIC ANTONIU JURJA

Antoni Jurja a fost diacon al Bisericii Baptiste din localitatea Slatina Timiș.

Stimați cititori,

Prin harul lui Dumnezeu pe parcursul anului 2013 organizăm un nou concurs biblic.

Suma totală a premiilor se ridică la 6000 lei.

Vom reveni cu amănunte în numerele viitoare ale revistei.

1. Care dintre judecătorii lui Israel a avut 30 de fii?
2. Care dintre liderii evrei a întrebat poporul: „Pentru ce căutați ceartă cu mine”?
3. Care dintre profeții evrei a avut o vedenie pe malul râului Tigru?
4. Care dintre fiii lui Iacov este comparat cu o cerboaică slobodă?
5. Care cetate a mai fost numită „Șarpele inelat”?
6. Cum s-a numit unchiul împăratului Saul?
7. Cine a ucis un leu într-o zi când ninsese?
8. Cum s-a numit vistiernicul Romei?
9. Cine a fost primul convertit din Asia?
10. Cum s-a numit zeul pește al filistenilor?

Husanu

Rafinement si naturalete
la prima atingere

www.husanu.ro

RADIO
VOCEA
EVANGHELIEI

fm
92,2

O NOUĂ
FRECVENȚĂ
UN NOU
ÎNCEPUT!

LIVE

plecări din România și Austria

De la 450 euro / pachet

"Citești Scripturile cu alți ochi atunci când vezi efectiv locurile în care s-au derulat evenimentele descrise. Retrăiește istoria Biblică pășind cu emoție în Țara Sfântă, pământul făgăduinței"

OXENTIA
tourism
ca să te bucuri de viață

Sunati-ne pentru oferte la:
+ 43 680 230 4761
+ 40 742 684 415

www.oxentiatourism.com